

Jarmo Räisänen

Puolikuollut

rikosromaani

PUOLIKUOLLUT

© 2022 Jarmo Räisänen

Kannen kuva: Junnu Partanen

Kirjan oikoluku: Marja-Riitta Soini

Taitto: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6588-3

PUOLIKUOLLUT

Rikosromaani

”Sinun täytyy tuntea säännöt kuten ammattilainen, jotta voit rikkoa niitä kuten taiteilija.”

– Pablo Picasso –

Aiemmin ilmestynyt:
Jokin Meissä. 2019

Esipuhe

Vuotta 1968 kutsuttiin yleisesti ”hulluksi vuodeksi”, sen vuoksi, että kyseisenä vuonna maailmalla tuntui tapahtuvan runsaasti odottamattomia asioita, kuten poliittisia murhia (Robert Kennedy ja Martin Luther King), opiskelija mellakoita Euroopassa ja rotumellakoita USA:ssa. Näiden lisäksi olivat vielä yhä jatkuva sota Vietnamissa ja Neuvostoliiton Tsekkoslovakian miehitys. Tätä taustaa vasten vuotta 1969 voisikin sitten kutsua ”Toivon vuodeksi”.

Vaikka Vietnamin sota jatkui edelleen ja amerikkalaisten joukkojen määrä saavutti huippunsa toukokuun alussa (yli 540 000 sotilasta Vietnamissa), saatiin myös käyntiin salaiset rauhanneuvottelut Pohjois-Vietnamin ja USA:n välille Pariisissa. Lisäksi suurvalta suhteisiin saatiin parannusta, kun Helsingissä aloitettiin marraskuussa USA:n ja Neuvostoliiton väliset SALT-neuvottelut tarkoituksena rajoittaa ydinaseiden määrää.

Syytä nimitykseen ”Toivon Vuosi” lisäsi vielä se, että kyseisenä vuonna USA:sta lähtenyt hippiliike ja siihen läheisesti liittynyt rauhanliike saavuttivat eräänlaisen huipentumansa. Washingtonissa yli 300 000 ihmistä osallistui sodanvastaiseen mielenosoitukseen, ja vielä suurempi määrä ihmisiä osallistui Woodstockissa pidettyyn rock festivaaliin.

Myös naisten vapautusliike alkoi leviämään eri puolille maailmaa. Naisten vaatimaa tasa-arvoa edistämään perustettiin erilaisia kansalaisjärjestöjä, ja liikkeen keulakuviksi saatiin koko joukko julkisuuden henkilöitä, USA:ssa esimerkiksi näyttelijä Jane Fonda ja Suomessa mm. Lenita Airisto toivat vahvasti esille naisten oikeuksia. Tästä huolimatta itsenäinen ja aktiivinen nainen työelämässä oli vielä enemmän poikkeus kuin sääntö. Elimme edelleen vahvasti perinteisten roolimallien aikaa kuten James Brown lauloi pari vuotta aiemmin julkaistulla

kappaleella ”It’s A Man’s Man’s World”, mutta juna oli lähtenyt liikkeelle eikä sitä voinut enää pysäyttää.

Myös mustien ihmisoikeuksiin liittyvät ongelmat USA:ssa kärjistyivät yhä useammin väkivaltaisiin mellakoihin. Mellakoista raportoitiin myös meillä Suomessa, vaikka niillä ei suoranaista kiinnekohtaa täällä ollutkaan. Omat vähemmistömme, romanit ja saamelaiset olivat tässä mielessä hiljaisia. Rasismia ei virallisesti tunnistettu, eikä se näkynyt millään lailla päivittäisessä elämässä. Kun valtakunnalliset sanomalehdet raportoivat USA:n rotumellakoista, jutun otsikko oli ”Neekerit mellakoivat Chigacossa”. Samassa lehdessä saattoi myöhemmin olla kotimaan sivuilla otsikko ”Mustalaisten asuinoloihin halutaan parannusta.” Kummassakaan otsikossa ei kuitenkaan ollut mukana mitään rasismiin viittaavaa arvolutausta, niihin oli vielä muutama vuosi aikaa.

Edellä mainituista seikoista huolimatta vuoden merkittävin yksittäinen tapahtuma oli eittämättä kuitenkin Apollo-11 kuunmoduulin laskeutuminen kuun pinnalle ja ihmisen ensimmäiset askeleet siellä. Tätä tapahtumaa todistivat sadat miljoonat ihmiset eri puolilla maapalloa television ja radion välityksellä. Myöhemmin samana vuonna Apollo-12 lento vielä toisti saman operaation. Näiden lentojen myötä avaruuden valloitus oli ottanut aimo harppauksen eteenpäin, ja näin oltiin vakuuttuneita siitä, että parinkymmenen vuoden kuluessa kuuhun saataisiin aikaiseksi ensimmäinen ihmisten asuttama siirtokunta.

Kotimaassa vuosi 1969 alkoi heti räväkästi: keskiolut vapautettiin vähittäismyyntiin 01.01.1969. Sen seurauksena suomalaisten alkoholin käytössä alkoi hidas kehitys jo pitkään jatkuneesta kirkkaiden viinosten juomisesta kohti mietoja juomia. Keskioluen myyntiin keskittyneitä baareja alkoi syntyä sinne tänne ja samalla alkoholin käyttö arkipäiväistyi. Vuoden alussa tapahtui myös runsaasti kuntaliitoksia, ja sen seurauk-

sena koko joukko maalaiskuntia lakkasi olemasta liittymällä osaksi ”emo kaupunkiaan”.

Politiikan osalta vuosi 1969 oli Suomessa lähinnä seesteinen, ja politiikka samoin kuin poliitikotkin olivat vahvasti presidentti Kekkosen ohjauksessa. Vaaleja ei ollut tulossa, joten maa oli Urho Kekkosen käsissä vakaasti ilman merkittäviä soraääniä. Aiemmin mainitun SALT- neuvotteluiden järjestäminen Helsingissä toi vielä ylimääräisen sulan presidentin hattuun.

Taloudessa tasapainoiltiin taitavasti idän ja lännen välissä niissä rajoissa kuin puolueettomuuspolitiikkamme antoi myöten.

Suomi liittyi muun muassa OECD:n jäseneksi ja taloudessa alkoi muutenkin mennä lujaa: Uudenkaupungin autotehtaalta valmistui ensimmäinen Saab-96 henkilöauto, Imatran Voiman ja Neuvostoliittolaisen osapuolen kesken allekirjoitettiin sopimus ensimmäisen ydinvoimalan rakentamisesta Suomeen sekä Helsingin ja Kirkkonummen välillä alkoi liikennöimään ensimmäinen sähkökäyttöinen lähijuna. Lisäksi suomalaiset alkoivat rakentamaan Tallinnaan Viru-hotellia.

Vuosikymmenen viimeinen vuosi oli siis Suomessa taloudellisesti hyvä ja johdatti ihmisten ajatukset odottamaan yhä parempaa 70-lukua.

Prologi

Mies koitti keskittyä edessä näkyvään pimeään tiehen. Myöhemmin syyskuun iltana näkyvyys auton tuulilasin läpi ei ollut paras mahdollinen siitä huolimatta, että miehellä oli koko ajan kaukovalot autossaan päällä. Hänen keskittymistä haittasi myös se, että hänen ajatuksensa harhailivat koko ajan edessä olevan suunnitelman toteuttamisessa. Hän kävi mielessään läpi jälleen kerran kaikki ne syyt, mitkä olivat johtaneet siihen mitä hän nyt oli tekemässä, ja olisiko jokin toinen vaihtoehto voinut tulla kysymykseen. Jälleen kerran hän myös tuli siihen tulokseen, että tämä olisi ainoa järkeen käypä vaihtoehto.

Tie kaartui loivasti vasemmalle ja mies keskittyi jälleen hetkeksi auton ajamiseen ja siirsi muut ajatukset syrjään. Tähän aikaan vuodesta oli myös syytä varoa hirviä eikä hän missään nimessä halunnut, että hänen aikeensa romuttuisi hirvikolarin takia. Tie sinällään oli miehelle hyvin tuttu, hän oli ajanut tätä Tuusulantietä lukemattomia kertoja Tuusulanjärven rannassa olevalle kesähuvilalle. Muutaman kilometrin jälkeen tultaisiin Hyrylään ja lähestyttäisiin määränpäätä. Tiellä ei näkynyt muita autoja, vain syksyinen pimeys näkyi tuulilasista. Tien molemmin puolin näkyi kuitenkin silloin tällöin puiden välistä valon kajastusta merkiksi siitä, että täälläkin asui ihmisiä. Hän vilkaisi myös peruutuspeiliin, jossain kaukana takana vilahti silloin tällöin toisen auton valot, mutta se oli kuitenkin riittävän kaukana. Tyhjä tie ja pimeys sopivat miehen suunnitelmiin loistavasti, hän ei halunnut silminnäkijöitä sille mitä aikoi tehdä.

Hän hidasti auton vauhtia ja kääntyi vasempaan kapealle hiekkatielle. Tie oli sen verran kapea, että vastaan tulevan auton ohittaminen olisi ollut vaikeaa. Tähän aikaan illasta siitä ei kuitenkaan ollut pelkoa. Tie kiemurteli mäntymetsän keskellä

ja tietä reunustavat suorat männyt vaikuttivat auton valokeilassa jättimäisiltä hammastikuilta. Syysillan kosteus aiheutti lisäksi kevyen usvan näkökenttään, ja mies tunsu selässään pienen puistatuksen. Miehen mielestä se saattoi johtua ikkunasta avautuvasta maisemasta, mutta varmasti myös edessä olleesta tehtävästä. Hän ajoi varovasti eteenpäin, kunnes metsä loppui, ja edessä avautui Hyrylän suuret hiekkakuopat.

Mies pysäytti autonsa ja tuijotti ulos tuulilasista. Pimeässä erottui auton valoissa tasainen hiekkakenttä, joka noin 50 metrin päässä päättyi pimeyteen ja tyhjyyteen. Tie, jota pitkin hän oli tullut, kääntyi oikealle ja katosi pimeään. Mies oli käynyt täällä edellisenä päivänä päiväsaikaan ja tiesi, että tie johtaisi hiekkakuopan pohjalle. Suoraan edessä sen sijaan olisi hiekkakuopan reuna ja reilun 10 metrin pudotus suoraan kuopan pohjalle.

Tämä oli nyt se hetki, johon kaikki kulminoitui, hän ajatteli. Viimeisen kerran hän mietti, olisiko muita vaihtoehtoja ollut, mutta tuli siihen tulokseen, että tämä olisi ainoa sellainen. Hän pyöräytti vielä varovasti vasemmassa kädessä olevaa vihkisor-musta ja ajatteli edessä olevaa hiekkakenttää. Sitten hän puristi ratista ja painoi kaasun pohjaan...

LUKU 1.

Elokuun alku oli erityisen lämmin, yli kahdenkymmenen asteen lämpötiloja oli riittänyt jo yli viikon. Koska kotikaupunkini ei sijainnut järven tai meren rannalla, tarjosi aiemmin samana vuonna avattu upea maa-uimala ja uimahalli kaupunkilaisille oivallisen paikan nauttia kesän viimeisistä lämpimistä päivistä. Tuona keskiviikkoamuna olin itsekin matkalla Sveitsin kansallispuistoon rakennettuun uuteen uimalaan, tosin en nauttimaan vilvoittavasta vedestä, vaan tapaamaan mahdollista asiakasta.

Olin reilu vuosi aiemmin jäänyt pois KRP:n palkkalistoilta ja muuttanut takaisin vanhaan kotikaupunkiini ilman sen suurempia suunnitelmia. Kesän aikana kuitenkin sotkeen nuin ystävänä murhan selvittämiseen, ja sen seurauksena sitten syksyllä päätin ryhtyä ihan laillistetuksi yksityisetsiväksi.

Toimeksiantoja alkoi tulla sopivaan tahtiin, pääasiassa tietysti aviomiehiltä, jotka epäilivät vaimojensa puuhia, tai päinvastoin vaimoilta jotka epäilivät miestensä puuhia. Joskus epäilyt osoittautuivat aiheellisiksi, toisinaan eivät. Palkkiot sain kuitenkin molemmissa tapauksissa. Loppuvuodesta sain pari isompaa toimeksiantoa yritysmaailmasta, joista toinen liittyi teollisuusvakoiluun ja toisessa epäiltiin kavallusta. Niiden palkkiot bonuksineen olivat sen verran hyvät, että alkuvuodesta -69 pystyin valikoimaan tehtäviä, joita otin vastaan. Kaikki avioero ja vastaavat mustasukkaisuuteen perustuvat tapaukset jätin väliin ensimmäisenä. Koko kesän vietin lomaa, olin 43-vuotias eikä minulla ollut enää kiire mihinkään, eikä minun toisaalta tarvinnut todistella itsestäni kenellekään mitään. Asuin yksin ja sosiaalinen elämäni oli juuri niin vilkasta kuin itse halusin, joten siltäkin osin asiat olivat kunnossa.

Kaikesta huolimatta koko kesän jatkunut jouten olo oli alkanut pitkästyttyä, vaikka heinäkuussa riittikin mielenkiintoa

seurata Apollo-11 avaruusaluksen matkaa kuuhun. En edellenkään ollut hankkinut itselleni televisiota, joten seurasin kuulentoa poliisiaseman päivystyshuoneen TV:stä yhdessä työvuorossa olleiden poliisien kanssa. Minulla oli edelleen hyvät suhteet paikallisen poliisin kanssa, pois lukien heidän uusi esimiehensä Tapani Luoto, näin ollen saatoin viettää vapaa-aikaani laitoksella varsin vapaasti. Varsinkin kun Luoto oli paikalla pääsääntöisesti ainoastaan virka-aikana. Samalla saatoin myös kuulostella olisiko poliisilla meneillään joitain mielenkiintoisia juttuja, joihin voisin tarjota apuani. Heinäkuussa laitoksella ei kuitenkaan ollut tarjota muuta mielenkiintoista kuin kuulennon seuraaminen ja satunnaisten juoppojen sekä yli-innokkaiden juhlijoiden putkavierailut.

Niinpä olin mielissäni kun puhelimeni soi elokuun alun tiistai-iltapäivänä. Langan päässä oli äänen perusteella noin kolmekymppinen mies, joka esitteli itsensä Antero Kalliopuroksi ja että hänellä olisi minulle luottamuksellinen toimeksianto, sekä että voisinko tavata hänet keskiviikkona aamupäivällä maauimalan kahviossa. Varmistin häneltä vielä, että kyseessä ei ollut mikään aviopuolison uskollisuuteen liittyvä asia, ja kun hän vakuutti ettei näin ollut, suostuin tapaamiseen.

Olin herännyt aamulla normaalia aikaisemmin, syönyt kunnan aamiaisen, lukenut päivän lehdet ja nyt olin suihkun raikkaana ajamassa kohti uutta maauimalaa. Ylleni olin valinnut vaalean sinisen kauluksellisen t-paidan ja uudehkon vaalean harmaan puuvillaisen kesäpuvun. Vaikka kello ei ollut vielä yhtätoistakaan, tuntui lämpötila autossa jo tukahduttavalta, joten olin avannut kuskin puoleisen sivuikkunan helpottamaan oloani. Tästä huolimatta auton penkki tuntui takapuoltani ja selkääni vasten epämiellyttävältä, eikä kuumasta ratistakaan ollut mukava pitää kiinni. Tunsin kuinka hiki alkoi valua selkääni pitkin. Ehkä olisi sittenkin pitänyt lähteä liikkeelle uimahousuissa.

Käännyin Asemakadulta kohti Sveitsin luonnonpuistoa ja ohitin mäkeä noustessa vasemmalla puolella olleen oppikoulun. Koska koululaisten kesälomaa oli vielä muutama viikko jäljellä, oli koulun piha tyhjä ja rakennus muutenkin vaikutti hiljaiselta. Muutama auto oli pihalle parkkeerattuna merkkiniä siitä, että opettajat olivat jo paikalla tekemässä suunnitelmiaan kohta alkavaa syyslukukautta varten.

En ollut aiemmin vielä käynyt uudessa maauimalassamme, joten en oikein tiennyt mitä odottaa, kun mäen päällä käännyin oikealla olevalle pysäköintialueelle. Näky joka tapauksessa yllätti minut. Koko kompleksistiui hyvin mäntymetsän keskelle, eikä pääosin lasista ja betonista tehty moderni rakennelma vaikuttanut mitenkään luotaan työntävältä. Hienoa arkkitehtuuria, ajattelin. Sen verran olin selvittänyt etukäteen, että tiesin pääseväni kahvilaan maksamatta uimalan pääsymaksua. Niinpä ohitin vasemmalla olleen ulkouimalan kassajonon ja marssin sen sijaan suoraan hallin ulko-ovesta sisään.

Suoraan edessä oli uimahallin lasinen lippukassa, mutta se oli näin kesäaikaan vielä suljettuna, ainoastaan kassan takaseinällä ollut rivistö pukukaappien avaimia muistutti siitä, että vain muutaman viikon päästä asiakkaat siirtyisivät hallin puolelle, kun maauimalan puoli suljettaisiin. Lasisen seinän läpi oli näkymä suoraan varsinaisen uimahallin puolelle, altaissa näkyi olevan jo vesi valmiina, ja pistävä kloorin haju tunkeutui sieraimiini, kun astelin kahvioon. Hallin kahvio oli ihan perinteisen oloinen. Pitkä tiski, keskellä myyntipiste ja molemmiin puolin lasiset vitriinit täynnä kaikenlaista pientä purtavaa. Tiskin edessä oli messinkinen kaide ohjaamassa asiakkaita jonottamaan oikein. Kahvion kalustuskin oli perinteinen, teräsjalaiset muovituolit ja laminaattipintaiset pöydät koristivat kahvion hallin puoleista seinustaa. Yhdessäkään pöydässä ei istunut kukaan.

Muutama asiakas jonotti uima-asuissaan nojaten messinkikaiteeseen siirtäen vähitellen ostoksiaan kohti kassaa, sitä mu-

kaa kun kassan takana ollut neitokainen sai niitä rahastettua. Maksettuaan asiakkaat poistuivat lasiovesta aurinkoiselle terassille, tai sen kautta maauimalan puolelle. Terassilla näytti noin puolet pöydistä olevan täynnä. Iloinen puheensorina ja nauru kantautui lasiseinän läpi, kun ihmiset nauttivat sekä erilaisia virvokkeita, että myös viimeisistä kesän lämpimistä päivistä. Mielelläni olisin liittynyt noiden ihmisten joukkoon, mutta sen sijaan käännyn tiskin ohitettuani vasempaan. Eteeni avautui kahvilan pienempi ja hienompi puoli, täällä pöydät ja tuolit olivat puuta, ja pöydissä oli lisäksi pienet liinat lisäämässä tilan arvokkuutta. Ainoa asiakas istui nurkkapöydässä, ja hän nousi kättelemään minua, kun lähestyin pöytää.

”Antero Kalliopuro, otaksun?”, aloitin niin kuin tohtori Stanley aikoinaan Afrikassa, ja esittelin itseni.

”Kyllä, olkaa hyvä ja istukaa”, mies sanoi ystävällisesti, ja osoitti samalla edessäni ollutta tuolia. Olin äänen perusteella ajatellut hänen olevan noin kolmikymppinen, ja nyt kun näin hänet, huomasin arvanneeni aika oikein. Ainakin hän näytti kolmekymppiseltä olemukseltaan ja pukeutumiseltaan. Hänellä oli tumman ruskeat, kevyesti kihartuvat hiukset, jotka eivät olleet nähneet kampaakaan pariin viikkoon. Hiukset oli nykymuodin mukaan hieman liian pitkät minun makuuni. Yllään hänellä oli oliivinvihreä samettinen pikkutakki ja sen alla kirjava, kukallinen paita. Se ei ollut oikein yhdistelmä minun mieleeni, mutta hänelle se tuntui sopivan. Hänen kasvonsa olivat nallekarhumaisen pyöreät ja iloiset, mutta silmistä näkyi huolestuneisuutta, tai ehkä alakulua.

”Tiedätte varmaan isäni Johannes Kalliopuron”, hän aloitti, ja katsoi hieman kuin häpeillen pöydällä ollutta puolityhjää kahvikuppia.

Kyllähän minä tiesin Johannes Kalliopuron, kaikkihan hänet tiesivät. Johannes Kalliopuro oli suuri suomalainen, maailmalakin tunnettu, säveltäjä ja konserttipianisti. Hänen uransa oli

alkanut jo ennen sotia virtuoosimaisena pianistina. Varsinaiseen maineeseen hän kuitenkin nousi sotien jälkeen, kun hän alkoi myös säveltää piano- ja viulukonserttoja, sekä esiintyä yhdessä viulisti Jaakko Kaarnan kanssa. He tekivät yhdessä mittavia konserttikiertueita kotimaassa ja muualla Euroopassa, levytyksiäkin he tekivät yhdessä.

Monen mielestä Kalliopurosta olisi saattanut tulla jopa Sibeliuksen veroinen säveltäjä, ellei kaikki olisi päättynyt traagisesti 50-luvun puolivälissä, kun Johannes Kalliopuro teki itsemurhan. Samoihin aikoihin viulisti Kaarnakin hävisi julkisuudesta täysin. Olin itse aloittanut silloin työt poliisissa ja muistin tuon tapauksen hyvin, vaikka en mukana tapauksen tutkimuksessa ollutkaan.

”Kyllä minä isäsi tiedän, kuten suurin osa suomalaisista”.

”Niin, olihan isä sangen tunnettu henkilö”, Antero sanoi hieman anteeksipyytävällä äänellä. ”Minulla olisi yksi isään liittyvä asia, jossa tarvitsisin teidän apuanne.”

”Tuota...mikäli asia koskee isänne kuolemaa, niin siitä on kulunut jo yli 15 vuotta, ja...”

”Ei, ei asia koske isäni kuolemaa, ainakaan suoranaisesti”, Antero keskeytti. ”Kyseessä on se murto, joka tehtiin viikko sitten nykyiseen Kalliopuro kotimuseoon, eli hänen entiseen harjoittelupaikkaansa ja studioonsa. Siitä oli juttua myös paikallislehdessä.”

”Murto...museum?” En ollut jostain syystä huomannut koko uutista.

”Niin, meidän asuimme sotien jälkeen Kytäjällä Villa Margaretassa, mutta isä ei kuitenkaan voinut, tai halunnut, työskennellä siellä, joten hän hankki talon kaupungista itselleen työskentely- ja harjoituspaikaksi. Kruununpuiston alueella ollut talo muutettiin enempi sopivaksi hänen tarpeisiinsa, ja siellä isä sitten työskenteli ja harjoitteli yhdessä viulisti Jaakko Kaarnan kanssa aina kuolemaansa saakka. Olihan meillä myös

vuokrattuna kesähuvila Tuusulanjärven rannalta, mutta sinne oli pitempi matka, joten tuota Kruununpuiston taloa hän käytti aika paljon varsinkin syksyisin ja talvisin. Isän kuoleman jälkeen paikka jäi tyhjilleen, ja sitten isäni jäämistön kautta perustetun säätiön toimesta talo on toiminut eräänlaisena kotimuseona. Äitini on säätiön kautta yrittänyt ylläpitää isän muistoa ja musiikillista perintöä.”

”Sinne siis murtauduttiin viime viikolla, varastettiinko jotain arvokasta?”

Antero kohautti hieman harteitaan.

”En osaa oikein sanoa. Itse olen käynyt talossa aina silloin tällöin päästämässä vieraita tutustumaan taloon, mutta en muista tarkalleen mitä kaikkea siellä oikein oli. Vaikka äitini toimii kotimuseon valvojana, hän ei ole käynyt talossa kovin-kaan usein, joten hänen muistikuvansa ovat vielä hatarammat.”

”Mistä tiedätte, että taloon on ylipäättään murtauduttu?”

Toinen olankohautus Anterolta.

”Pihan puolella oleva takaovi oli murrettu. Naapuri oli havainnut sen, ja soittanut varmuuden vuoksi poliisit paikalle. He sitten ilmoittivat meille”.

”Miten poliisi asiaan suhtautui?”

Kolmas olankohautus Anterolta. Jos vielä pitkään jatkaisin näitä kyselyjä, aiheuttaisin hänelle varmasti hartiakrampin.

”No, eiväthän he nyt paljon voi mitään tehdä, kun emme pystyneet kertomaan mitään puuttuvan. Kyllähän he tekivät sellaisen rutiinimaisen rikospaikka tutkinnan, mutta siinä kai se pitkälti heidän osaltaan oli.”

Entisenä poliisina tiesin, että asia oli juuri niin. Sitten oli aika kysyä se oleellinen kysymys.

”Mitenkäs minä sitten liityn tähän kuvioon?”

Jälleen tuttu olankohautus.

”Niin...aivan.” Antero oli hetken vaiti ennen kuin jatkoi:

”Sain toissailtana puhelinsoiton kotiini.” Hän piti lyhyen tai-

Eletään vuotta 1969. Entinen KRP:n etsivä on palannut vuotta aiemmin vanhaan kotikaupunkiinsa, ja perustanut oman etsivätoimiston. Helteisen elokuun alussa häneen ottaa yhteyttä edesmenneen säveltäjän ja konserttipianisti Johannes Kalliopuron poika, joka haluaa hieman apua 15 vuotta aiemmin kuolleen isänsä tapauksen suhteen. Helpoksi kuviteltu työ osoittautuu kaikkea muuta kuin helpoksi. Ruumiita syntyy enemmän kuin tarpeeksi, ja etsivä joutuu perehtymään rakkaan jazz musiikin lisäksi myös klassiseen musiikkiin. Kahvia ja viskiä kuluu jälleen liikaa, ennen kuin loppuratkaisu on käsillä. Tilannetta ei helpota yhtään innokas toimittaja, eikä myöskään se, että salaperäinen Veljeskuntakin sekaantuu taas asiaan.